

Ifjúlelkű magyar és Krisztusé voltam, habár
bukdosva,
most Érte halni büszke ékszer, szent ajándék.
Százszor születve, mindig ezen az egy úton
járnék!"

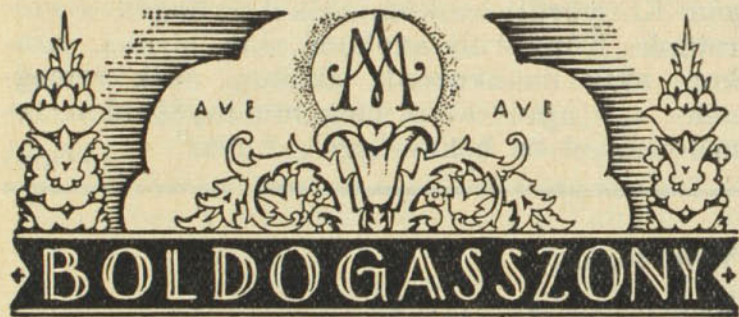
*

Most jóslatok kerengnek véresőről, földig
omlott
Róma (a földi!). Százezernyi bomba hull és
roncsol!
Alarcos Antikrisztus hoz hívőre, papra ólmot
a Hadak-útjára hősök készülnek csapatostól!
Szikrát hány, meglásd, a rozsdás, kopott acél
még!
Szentek villannak föl még aszott magyar
pusztán is!
Aki acél, e kemény korban adja ki szikrázó
fényét!
Ne sírj: e szép napokba' hősöket terem a léha
Páris.

S bár omlik Róma, Berlin, London, száz
sziréna bög, üvölt:
te győztes arccal üdvözlöd a sápadt árva
hóhért!
... Dacod ne hagyd, a harcot álld: most tisztul
ez a sokbűnű Föld.
S naponkint mondj imát azért, ki ünneped
már hozza:
a bakódért ...

Velazquez: Mária-koronázás.

P. Gyéressy Ágoston O. S. P.:

Nagyboldogasszony

A bűn stipendiuma, zsoldja: a halál, az enyészet, mondja Szent Pál apostol. Az egyedül büntelen Asszonynak tehát épúgy üres a sírja, mint isteni Fiának! Hénochról, Illésről hirdeti az Irás, hogy az Úr élve ragadta őket az égbe, pedig gyalgó emberek voltak: mennyivel méltóbb volt erre a hallatlan kiváltságra Édesanyja, az egyedül Szeplőtelen, Kinek szüzi testében testesült meg az örök Ige!

Az Egyház legrégebb Mária-ünnepe: *Nagyboldogasszony*. Nagy Konstantin idejében nagy pompával ülik meg. Szent Ágoston idejében régóta ismert. Rómában is főünnep. Már pedig ez az ősrégi liturgikus kultusz nem sarjadhatott ki minden történelmi, dogmatikus alap nélkül!

Szépen mondja Szent Bernát a Szüzanya

haláláról: a Fia után való vágy sorvasztotta napról-napra. A szeretet elviselhetetlen forró-láza emésztette testét-lelkét. Gyermekeien tiszta és hamvas arca mindig pírban égett. Csillagszemei egyre fájdalmasabban ragyogtak. Érezte, már nem tarthat soká zarándokútja a földön. Egyre sürgetőbben hívta az ég. A tanítványok, ahányan csak tudtak, összegyűltek a Haldokló körül. Karjaik között is halt meg. In osculo Domini. Az Úr csókjával. Kimondhatatlan boldogság sugárzott szelid arcáról; halálában is mosolygott! Alig hitték, hogy meghalt; inkább „szenderegni“ látszott, mintha csak gyönyörűt álmodnék... Az apostolok zokogva borultak Édesanyjuk ravatalára. A föld újra szegényebb lett s az ég újra gazdagabb. Most már tökéletes árvaság borult rájuk. Uruk után Édesanyja is elhagyta őket... Háromszáz lépésnyire vitték Jeruzsálemtől, ünnepélyes menetben. Három nap és három éjjel virrasztottak sírja fölött himnuszokat és zsoltárokat zengve áhitattal. Ekkor érkezett meg Tamás apostol. Látni akarta utóljára Jézus Anyját. Kívánságára felnyitották a sírt: üres volt! Csodálatos volt fogantatása, csodálatos volt elszenderülése is!

Tizián igéző művészettel festette meg a velencei Frari főoltárképén az apostolok ámulatát az üres sír körül: fölöttük lebeg, az égick kavargó seregében, megdicsőülten sugárzó alakja a Mennyberagadottnak!

Az angyalok csodálkozva mondták egymásnak a mennyben:

„Ki az, ki feljö a pusztából,
Mintha füstoszlop lenne,
Illatozva mirrhától, tömjentől?“

(Én. 3, 6.)

E világ pusztaságából szállt föl illatos lelke,
mint tömjénoltárról a füst, mely Isten szerető
szolgálatában egészen elégett... S újra kérdik
az angyalok, új képekbe rejtve dicsőségét:

„Ki az, ki előjön, mint a hajnal pirja,
Szép, mint a hold, tiszta, mint a nap,
Félelmes, mint a rendben álló tábor?“

(Én. 6, 9.)

Örök üdvösségünk hajnalpirja az ő eljövele
történelmünkben az Advent gyötrelmesen
hosszú éjszakája után! Szépsége úgy tündöklök
csillagfényű szentjeink között, mint a telihold
vérvörösen kelő lampionja! Tisztasága oly
ragyogó, oly káprázatos, oly vakító, mint a
nap s oly félelmes a sarka után hasztalan lesel-
kedő Kígyónak, mint az angyalok harci ren-
den álló tábora!

„Ki az, ki feljö a pusztából
Gyönyörtől aléltan,
Kedvesére támaszkodva?“

(Én. 8, 5.)

kérdik újra az angyalok s hódolva hullanak
térdre a Királyok Királya előtt, Ki karonfogva
vezeti be Édesanyját az ég örömébe s koro-
názza meg a dicsőség páratlan koronájával.
Ujjongva hódolnak édes Királynőjüknek az
angyalok. Jönnek hódolni a patriarkák is, kik
szent büszkeséggel néznek páratlan Leányukra.
Jönnek hódolni a próféták is, kiknek leg-
merészebb álmát felülmúlta a Szűzanya. Jön-
nek hódolni az apostolok is, kiknek vigasza,
támasza, volt a földön. Jönnek hódolni a
vértanuk is, kik az ő hősiességéből merítettek
erőt kínjaikban. Jönnek hódolni a szűzek is,
kik az ő tisztaságát igyekeztek utánozni életük-
ben. És eljönnek hódolni minden szentek, kik
az ő imáinak köszönhatték diadalukat a világ
fölött...

Micsoda ünnep lehetett az égben a Szűzanya
megkoronázása!

Mennyei dicsőségének páratlan arányait meg-
sejthetjük:

a) az ő mérhetetlen szenvedéseiből. Az Apos-
tol a mi keservesen viselt keresztjeinkről
mondja bátorítólá, hogy nem állanak arány-
ban ahhoz a tündöklő dicsőséghez, mely ki fog
jelenteni bennünk. Ha tehát a mi zúgolódva
eltört szenvedéseink ekkora jutalmat „érdemel-
nek“, micsoda jutalomban lehetett része a Fáj-
dalmas Szűznek, Aki oly hősiezen állt Fia
keresztje alatt?

b) Isten szereti fölmagasztalni az alázatos-
kat és megalázni a kevélyeket: hogy fölmagaszt-
talhatta hát ezt a páratlanul alázatos Szűzet!
Vagy hasonlított-e valaki tökéletesebben a sze-

líd és alázatos szívű Jézushoz, mint az ő Édes-
anyja? Pedig ugyancsak „büszke“ lehetett
volna páratlan predestinációjára! Őt nem aláz-
ták meg soha a szenvedélyek, a bűnök, az indu-
latok... De ugyancsak tudatában volt annak
is, hogy mindent Istennek köszönhet. Ezért
volt mélységesen alázatos. És ezért magasztal-
tatott föl mindenenek fölé!

c) A szűz dicsősége az ő lilioma. Az anya
dicsősége az ő gyermeke. A Szűzanya dicső-
sége nemcsak szeplőtelen Lilioma, hanem
ugyanakkor isteni Gyermeke is. Ez a két kincs
külön-külön is páratlan érték volna, hát még
egyszerre! A Titkos Jelenések Könyve a
szűzekről írja, hogy olyan éneket mondhatnak
a szeplőtelen Bárány előtt, melyet csak ők tud-
nak énekelni: milyen éneket tudhat hát a
Szűzek Szűze, Kinek Fia Isten Báránya?...

*

Hódoljunk mi is, ünnepeljünk mi is, ujjong-
junk mi is az éggel! Köszöntsük a Dicsőség
Asszonyát s kérjük H. Perreyve abbé gyö-
nyörű szavaival: „Ne feledkezzél meg, Szent
Szűz, dicsőségedben a föld szomorúságáról!
Vess egy jóságos pillantást azokra, akik szen-
vednek, akik ezer nehézséggel küzködnek s az
élet keserűségét kell ízlelniök szüntelen. Kö-
nyörülj azokon, akik szeretik egymást s most
el vannak szakítva egymástól. Könyörülj a ma-
gános szíveken. Könyörülj hitünk gyöngesé-
gén. Könyörülj azokon, akiket gyöngéden sze-
retünk. Könyörülj azokon, akik sírnak, azo-
kon, akik imádkoznak, azokon, akik remeg-
nek... S ajándékozz meg mindnyájunkat re-
ményességgel és békességgel. Amen“.

(Vége.)

Váth János:

Néma kövek s poros okiratok beszéde

Húzzunk egy nagyküllőjű kerek vonalat a
Balaton körül s utazzuk be a néma pálos mo-
nastorok omladékait. Aztán lapozzunk utána
dohos oklevelekben, mit tanusítanak róluk a
megbarnult papirosú és kifakult tintájú írások?

Legszomorúbb, mikor az emberek keze mű-
ködik közre s együtt pusztít az időjárással s az
idők eljárásával. Legnagyobb bűn a mult ellen,
ha mostanában cselekszik a rombolást, mikor
már az iskola is tanítja: „Meg kell mentenünk
a mult köveit! Hadd beszéljenek késő száza-
doknak a mult századok áhítatáról! Mert
áhítat lakozott a „nagy egység korának“
embereiben, hogy hajlékot emeltek a Boldog-
asszony, Szentlélek, István, László tiszteletére.
Gondozására letelepítették a szerzetek egyikét-
másikat. A kövek némák. De a szentegyházak
beszédes tanuk, mennyi szépség éltette az ala-
pítókat. Még inkább tanuságot szolgáltatnak a